

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Om Begrebet Ironi

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-bi-txt-shoot-id6b64abbb-fa8e-4aaa-9a76-ba24f5bb9000.pdf> (tilgået 29. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

See vi nu hen til Bevægelsen i hele denne første Bog, da vil vist Enhver indrømme, at denne *ikke* er Ideens Dialectik, snarere kunde man sige, at Spørgsmaalet dialectiserer sig ud af de Talendes Taabeligheder, og at denne første Bog tilkæmper sig Muligheden af, at der med spekulativ Energi kan spørges: hvad er Retfærdighed. Man maa altsaa give Schleiermacher Ret i, at denne første Bog ender uden Resultat. Dette kunde imidlertid synes noget aldeles Tilfældigt. Naar nemlig et Værk som Platos *Stat*, der bestaaer af ti Bøger, i hvilke Udviklingen af Retfærdighedens Idee er en Hovedgjenstand, ikke strax i den første Bog leverer Resultatet, da maatte man jo finde det ganske i sin Orden. Men saaledes forholder Sagen sig ikke. Den store Forskjel, der finder Sted mellem den første og de følgende Bøger, den Omstændighed, at den anden Bog begynder Sagen forfra, begynder med Begyndelsen, maa ingenlunde tabes af Sigte. Føie vi nu hertil, at den første Bog optager i sin Bevidsthed, at den ikke er kommen til et Resultat, at den ikke flyer denne Bevidsthed, men fastholder og hviler i den, saa kan vist ikke nægtes, at denne første Bog ikke blot ender uden Resultat,¹ men ender med et *negativt Resultat*. Og som dette i og for sig selv er ironisk, saaledes bærer ogsaa Socrates' Slutningsbemærkning et umiskjendeligt *ironisk Præg*. Saaledes vil nu, hvis jeg ikke ganske skulde have fægtet i Luften, Betragtningen af denne første Bog finde Understøttelse i hele det Foregaaende, ligesom det Foregaaende vil, forsaavidt det endnu var svævende, vinde Fodfæste i denne sidste Undersøgelse; og min hele Bygning behøver derfor ingenlunde at blive faldefærdig, fordi det Ene paa eengang hviler paa og bærer det Andet.

1. At Socrates i Samtalens Løb berører en og anden positivere Tanke, lader sig ikke nægte. Men det Positive er atter her opfattet i sin hele Abstraktion, og forsaavidt er det Positive igjen kun en negativ Bestemmelse. Saaledes er det at føre enhver Kunst op i en ideal Sphære, i en højere Tingenes Orden, hvor den blot udføres for sin egen Skyld, uanfægtet af al jordisk Profanation, i og for sig en meget positiv Tanke, men tillige saa abstrakt, at den i Forhold til enhver enkelt Kunst er en negativ Bestemmelse. Den positive Tanke, det egentlige πλήρωμα, vilde først gives, idet det kom tilsyne, hvori den attraaer sig selv. Den negative Bestemmelse, at den heller ikke attraaer Andet, vilde som en Skygge følge den positive Bestemmelse, som en i ethvert Øieblik ophævet Mulighed af en saadan Attraa. Her er paa en Maade Forholdet vendt om, idet det opstilles som det Positive, at Kunsten ikke udføres for et Andets Skyld. Man kan vel sige, at Retfærdighed bør eftertrages alene for Retfærdighedens Skyld, men for at der virkelig skal være avanceret Noget i Tanken, maa Retfærdigheden paa første Plads være udfoldet i Retfærdigheden paa anden Plads, maa den fremadstræbende Uro i Retfærdigheden paa første Sted have fundet sin Hvile og Beroligelse i Retfærdigheden paa andet Sted. Saalænge man derfor ikke veed, hvad Retfærdigheden er, bliver det naturligviis en negativ Tanke, at Retfærdigheden bør attraaes alene for sin egen Skyld.
(tilbage)